

Arrest

nr. 214 234 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zuid-Afrikaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ORAIBI, loco advocaat S. VAN ROSSEM, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 15 maart 2010 bij het Belgische consulaat in Johannesburg, Zuid-Afrika, een aanvraag in tot de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

1.2. De verzoekende partij betreedt op 12 september 2010 het Schengengrondgebied, op voorlegging van een geldig nationaal paspoort en een geldig door de Nederlandse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum (type C).

1.3. Op 13 september 2010 meldt de verzoekende partij zich aan bij de administratieve diensten van de gemeente Zoersel. Zij wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring met vermelding van een toegelaten verblijf tot 12 december 2010.

1.4. Bij aangetekende brief van 14 december 2010 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 20 oktober 2011 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Eveneens wordt beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij gaat tegen deze beslissingen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest van 14 maart 2012 met nr. 77 190 vernietigt de Raad de beslissingen van 20 oktober 2011.

1.6. Op 29 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 14 december 2010 onontvankelijk wordt verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij gaat opnieuw in beroep bij de Raad.

1.7. Bij arrest van 31 juli 2015 met nr. 150 303 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissingen van 29 mei 2012.

1.8. Bij brief gedateerd op 28 augustus 2015 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 3 april 2018 de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.08.2015 werd ingediend door :

[D.,M.C.]

nationaliteit: Zuid-Afrika

geboren op [1991]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verwijst naar een schending van artikel 3 EVRM. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen té staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij

een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Verzoeker verklaart geboren te zijn in Zuid-Afrika, zijn moeder is overleden en zijn vader niet gekend. Hij woonde in een weeshuis en werd later opgevangen door de heer [G.], Hij beschouwt de heer [G.] als een vaderfiguur. Hij kan dan ook niet teurg naar Zuid-Afrika daar de heer [G.] in België verblijft.

Vooreerst stelt betrokkene dat de heer [G.] hem wenst te adopteren en legt ter staving hiervan het neergelegde verzoekschrift voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat dit verzoekschrift dateert van 01.09.2015 en dat betrokkene nagelaten heeft zijn dossier aan te vullen met officiële documenten die aantonen dat deze adoptie inmiddels werd geakteerd. Tot op heden kan er dan ook niet gesteld worden dat de heer [G.] de adoptievader is van betrokkene.

Verder verhindert een tijdelijke scheiding met de heer [G.] betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met de heer [G.] te verenigen.

Hij stelt dat de heer [G.] hem niet kan vergezellen bij zijn terugkeer naar Zuid-Afrika daar deze werkt. Betrokkene legt echter geen documenten voor die deze tewerkstelling staven. Hoe dan ook, er dient te worden opgemerkt dat betrokkene inmiddels 26 jaar is, meerderjarig is en in staat dient te worden geacht om deze tijdelijke terugkeer alleen te maken.

Hij stelt verder dat hij niet terug kan daar hij gevaar zou lopen indien men weet dat hij samen met een blanke heeft gewoond. Dit zou ernstige gevolgen kunne hebben bij een terugkeer. Bovendien zou de heer [G.] er niet zijn om hem te beschermen. Betrokkene dient echter zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. Hij beperkt zich tot- blote beweringen en speculaties. Echter betrokkene brengt geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken, feiten aan.

Betrokkene haalt verder aan dat hij afhankelijk en ten laste is van de heer [G.]. Hij toont echter niet aan waarom dit hem zou verhinderen om tijdelijk terug te keren. Hij kan bovendien een beroep doen op de financiële middelen van de heer [G.] om de terugkeer mogelijk te maken.

Verzoeker vermeldt dat hij niemand of niets meer heeft om naar terug te keren. Hij legt een brief voor van NGO Tabansi-Okiciyapi die stelt dat er geen biologische familie van betrokkene gekend is. Dit attest kan echter niet aanvaard worden aangezien het hier niet gaat om een gelegaliseerde akte. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw [P.I.Q.] voor betrokkene heeft gezorgd van 2001 tot 2006. Betrokkene toont niet aan dat hij niet bij haar kan verblijven voor een korte tijd en dit in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Verder zit er in het administratief dossier een mail van de heer [G.] dd 14.06.2010 waaruit blijkt dat hij betrokkene heeft moeten achterlaten en dat hij tijdelijk bij vrienden verbleef. Hij toont aldus niet aan dat een tijdelijke opvang in het land van herkomst niet mogelijk is. (RVV. 31.07.2015, nr 150.303 (in het beroep dat betrokkene heeft ingediend tegen de weigering van de vorige aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf)).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639 en RW, 31.07.2015, nr 150.303 {in het beroep dat betrokkene heeft ingediend tegen de weigering van de vorige aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf}).

Wat het feit betreft dat betrokkene legaal naar België is gekomen, dit kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Hij kwam namelijk voor een kort verblijf naar België in het bezit zijnde van een visum type C, ambtshalve afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten. Zijn visumaanvraag voor een lang verblijf in België was nog lopende op het moment dat hij de Schengenzone betrad. Vervolgens werd betrokkene op 25.07.2012 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hieraan gaf betrokkene geen gevolg.

De overige elementen, namelijk dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, een verklaring van wettelijke samenwoning heeft ondertekend, een verklaring van lidmaatschap van de OM voorlegt, zich steeds goed heeft gedragen, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.”

1.9. Op 3 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Aan de heer :

*Naam, voornaam: [D.,M.C.]
geboortedatum: [1991]
geboorteplaats: -
nationaliteit: Zuid-Afrika*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:
o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Visum verstreken sedert 12.12.2010”.*

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

Na het indienen van het inleidende verzoekschrift deelt de verzoekende partij bijkomend aan de Raad mee dat de familierechtbank van Turnhout op 28 juni 2018 de gewone adoptie heeft uitgesproken van haar door de heer G. Deze adoptie dateert dus van na het nemen van de bestreden beslissingen.

De Raad treedt in de huidige zaak op als annulatierechter en oefent dus enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissingen uit. De regelmatigheid van administratieve beslissingen dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissingen kon beschikken. De verwerende partij kon uiteraard op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog geen kennis hebben van een adoptie die pas nadien werd uitgesproken. Het komt ook niet aan de Raad toe dit gegeven in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen. Dit gegeven kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd in de huidige procedure om de nietigverklaring van de bestreden beslissingen te bewerkstelligen (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"De staatssecretaris voor asiel en migratie meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 28.08.2015 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wenst te reageren op de bestreden beslissing.

1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

a) Aanvraag via diplomatieke of consulaire –post

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden. Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die zijn aanvraag in België verantwoordt.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Er wordt aangehaald dat hij in 2010 en van 2001 tot 2006 bij iemand heeft kunnen verblijven, doch dit is 8 tot resp. 17 jaar geleden. Dit kan dan ook onmogelijk aangehaald worden om te stellen dat verzoeker tijdelijk kan terugkeren.

Hij heeft geen ouders en was wees toen de heer [G.] hem in huis nam. Verzoeker kan dan ook onmogelijk terugkeren naar Zuid-Afrika.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Zuid-Afrika om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in België zijn leven opgebouwd en heeft ginder nergens een onderkomen. Zijn moeder is reeds lange tijd overleden en zijn vader is nooit gekend.

Hij verblijft hier ondertussen al een 8-tal jaar en heeft zich totaal aangepast.

Hij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoeker zijn verblijf en zijn integratie verantwoordt wel degelijk een aanvraag in België!

De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet, minstens niet afdoende, onderzoekt in zijn bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn?!

Verwerende partij dient rekening te houden met alle en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hierboven en hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure*
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM*
- Administratieve onmogelijkheid*
- Medische elementen*
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"*

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

b) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven van verzoeker.

De heer [G.] heeft een verzoek tot adoptie ingediend. Deze is lopende voor de Familierechtbank te Turnhout. Verzoeker heeft geen ouders. Dit is de reden waarom het enige tijd in beslag genomen heeft om de nodige documenten te verkrijgen.

In de zaak van de adoptie heeft het Openbaar Ministerie een gunstig advies verleend en kan de adoptie, voor wat betreft het Openbaar Ministerie, doorgaan.

Verzoeker kan het land dan ook niet verlaten in afwachting van de behandeling en beslissing m.b.t. de adoptie. Hij kan nergens terecht. Hij heeft geen ouders meer en hij is al jaren niet meer in Zuid-Afrika geweest.

Hij werd niet gespaard van leed en heeft jaren geleden dan toch het geluk gehad de heer [G.] te leren kennen en door hem als zoon te zijn opgevangen en samen een vader-zoon relatie te hebben opgebouwd. Eindelijk heeft hij de broodnodige veiligheid en geborgenheid gevonden, een echte thuis.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. "

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

c) Schending van het materiële motiveringsbeginsel, alsook de wet op de formele motivering van 29.07.1991

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

De procedure tot adoptie van verzoeker neemt al geruime tijd in beslag. Gezien verzoeker geen ouders meer heeft in Zuid-Afrika maakte dit het zeer lastig om de nodige documenten te bekomen uit Zuid-Afrika, net omdat verzoeker in het land van herkomst nergens terecht kan en door niemand wordt geholpen/opgevangen...

Nu er een gunstig advies werd verleend door het Openbaar Ministerie zal de procedure in een stroomversnelling komen.

De heer [G.] heeft al het nodige gedaan, kon deze uiteindelijk bekomen welke en heeft ze voorgelegd aan de Familierechtbank te Turnhout.

Deze zaak werd intussen in beraad genomen, doch tot op heden is er nog geen vonnis.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen.

Verwerende partij dient wel degelijk art. 8 van het EVRM te onderzoeken. Het is een buitengewone omstandigheid die aanvaard wordt bij een regularisatieaanvraag, dus deze af te schrijven door een andere procedure aan te bevelen, is geen afdoende motivering. De schending van art. 8 EVRM dient naar behoren onderzocht te worden.

De beslissing van verzoeker dient afdoende gemotiveerd te worden, alsook individueel, doch verwerende partij doet dit niet.

2. Verblijf en integratie

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden. Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Zuid-Afrika om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in België zijn leven opgebouwd, de taal geleerd. De heer [G.] neemt de zorg van verzoeker op zich en heeft een verzoek tot adoptie ingediend bij de Familierechtbank te Turnhout.

Hij verblijft hier ondertussen al meer dan 8 jaar en heeft zich volledig aangepast. Hiermede dient wel degelijk rekening te worden gehouden.

Hij heeft niets of niemand in Zuid-Afrika een land waar hij al zeer lange tijd niet meer geweest is. Waar moet hij verblijven zonder enige ondersteuning?! Hij kan ook niet terugkeren voor een eventueel tijdelijk verblijf, waar zou hij terecht kunnen?! Er wordt door verwerende partij zelf opgemerkt dat het "slechts een tijdelijke verwijdering" zou betekenen.

Verzoeker heeft geen ouders meer. Verwerende partij motiveert dat hij reeds in 2010 en van 2001 tot 2006 bij iemand heeft kunnen logeren en dat er dan ook niet gesteld kan worden dat hij niet terug kan omdat hij niemand heeft. Het is meer dan 8 jaar geleden dat hij werd opgevangen door anderen en hij kan daar niet meer terecht. Het is net omdat hij van daaruit niet de minste ondersteuning krijgt dat de adoptieprocedure zo lang aansleept.

Verzoeker is al meer dan 8 jaar in België en niemand kan/wil hem in zijn land van herkomst nog opvangen. Hij heeft er met niemand nog contact.

Hij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoeker zijn verblijf en zijn integratie verantwoord en wel degelijk een aanvraag in België!

De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België! Verzoeker heeft zijn leven hier opgebouwd, heeft hier een veilig onderkomen en in zijn land van herkomst daarentegen is er geen sociaal vangnet voorhanden.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf, werkbereidheid, de adoptie van dhr [G.] en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dat uiteraard de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen.

Dat verzoeker ook steeds geprobeerd heeft om uit zijn illegale status te geraken.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat de buitengewone omstandigheden die aangehaald worden niet als redenen voor een regularisatie kunnen gelden.

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze -procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie;"

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met alle aangehaalde elementen en het geheel van elementen."

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen moeten zijn omkleed, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing op duidelijke wijze de juridische en feitelijke overwegingen kunnen worden gelezen die aan de basis liggen van deze beslissing. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Tevens motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris waarom volgens hem de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf.

De gemachtigde van de staatssecretaris merkt op dat de algemene bewering van de verzoekende partij inzake een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet wordt toegepast op de eigen situatie en dat zij deze ook niet staft met een begin van bewijs.

Verder gaat de gemachtigde van de staatssecretaris in op de aangehaalde band met de heer G. die de Belgische nationaliteit bezit en die door de verzoekende partij wordt aanzien als een vader. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vast dat de verzoekende partij haar dossier niet heeft geactualiseerd met officiële documenten die bewijzen dat zij ondertussen officieel is geadopteerd door de heer G. Verder is hij de mening toegedaan dat een tijdelijke scheiding van de heer G. de verzoekende partij niet verhindert om de aanvraag in te dienen in Zuid-Afrika. Het aangevoerde dat de heer G. werkt en daarom de verzoekende partij niet kan vergezellen naar Zuid-Afrika, wordt volgens de gemachtigde van de staatssecretaris niet gestaafd met documenten. De gemachtigde van de staatssecretaris merkt in dit verband ook op dat de verzoekende partij inmiddels 26 jaar is en in staat dient te worden geacht om deze tijdelijke terugkeer alleen te maken. De stelling van de verzoekende partij dat zij gevaar loopt indien men weet dat zij met een blanke heeft samengewoond, is volgens de gemachtigde van de staatssecretaris ook een loutere bewering die niet wordt gestaafd met een begin van bewijs. Hij stelt nog dat de verzoekende partij in dit verband nalaat concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. De gemachtigde van de staatssecretaris aanvaardt de stelling van de verzoekende partij dat zij volledig afhankelijk en ten laste is van de heer G. verder niet als een buitengewone omstandigheid. Hij stelt immers dat de verzoekende partij niet aantoonbaar waarom dit haar dan verhindert om tijdelijk terug te keren. Bovendien kan de verzoekende partij een beroep doen op de financiële middelen van de heer G. om de terugkeer mogelijk te maken, aldus de gemachtigde van de staatssecretaris.

Inzake het door de verzoekende partij voorgelegde attest van de NGO Tabansi-Okiciyapi dat zij geen gekende familie meer heeft in haar land van herkomst, merkt de gemachtigde van de staatssecretaris daarnaast op dat dit attest niet kan worden aanvaard omdat het niet gaat om een gelegaliseerde akte. Daarenboven merkt hij, inzake dit attest en het door de verzoekende partij aangevoerde dat zij niets of

niemand meer heeft in Zuid-Afrika om op terug te vallen, op dat uit het administratief dossier blijkt dat een zekere mevrouw P.I.Q. van 2001 tot 2006 voor de verzoekende partij heeft gezorgd en dat de verzoekende partij ook al bij vrienden heeft gelogeed, toen de heer G. haar heeft moeten achterlaten. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat in het licht van deze gegevens de verzoekende partij niet aantoont dat een tijdelijke opvang in Zuid-Afrika niet mogelijk is.

Specifiek wat de aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, stelt de gemachtigde van de staatssecretaris nog dat een tijdelijke terugkeer om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Hij verwijst hierbij naar vaste rechtspraak van de Raad van State.

Er kan dus worden aangenomen dat de motivering in de eerste bestreden beslissing wel degelijk blijkt geeft van een zekere belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. In het licht van de gehele voorgaande motivering, in het bijzonder betreffende de relatie tussen verzoeker en de heer G., dient te worden aangenomen dat de redenen waarom volgens de gemachtigde van de staatssecretaris een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet disproportioneel is in het licht van het ingeroepen privé- of familieleven, kunnen worden gelezen in de eerste bestreden beslissing.

Het feit dat de verzoekende partij legaal naar België is gekomen wordt evenmin aanvaard als een buitengewone omstandigheid, nu dit enkel gold voor een kort verblijf en zij reeds op 25 juli 2012 in het bezit werd gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan zij geen gevolg gaf.

Ten slotte heeft de gemachtigde van de staatssecretaris duidelijk gemotiveerd dat de omstandigheden die betrekking hebben op de integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord zijn waarom deze aanvraag in België en niet in het buitenland is ingediend. De verzoekende partij houdt dus onterecht voor als zou niet zijn geduid waarom de ingeroepen elementen van integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.1.3. Waar de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zij beroept zich tevens op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit vergt in casu een onderzoek in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

3.1.4. De verzoekende partij verwijst naar de website "*Kruispunt-Migratie.be*", in de mate dat daar buitengewone omstandigheden worden aangeduid die reeds werden aanvaard in de rechtspraak. Het gaat over een lopende asielprocedure, een schending van de artikelen 3 of 8 van het EVRM, een administratieve onmogelijkheid, medische elementen of andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt echter niet welke elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe in haar aanvraag de elementen te duiden die volgens haar het indienen van de aanvraag bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland bijzonder moeilijk maken. Het bestuur dient deze vervolgens te beoordelen. Het beschikt hierbij over een discretionaire bevoegdheid, die slechts de redelijkheid als grens heeft. Met een loutere verwijzing naar de aangehaalde website toont de verzoekende partij nog niet aan dat zij de daarop vermelde omstandigheden in haar aanvraag heeft ingeroepen én aannemelijk heeft gemaakt, of dat de beoordeling die de verwerende partij maakte van de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden uitgaat van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk of onwettig is. Deze algemene verwijzing kan niet volstaan om de motieven in de eerste bestreden beslissing onderuit te halen.

3.1.5. De verzoekende partij riep in haar verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheden de volgende elementen in:

- het gegeven dat zij een wees is en in de heer G., die de Belgische nationaliteit heeft, een vaderfiguur heeft gevonden; de heer G. neemt haar volledig ten laste en een adoptieprocedure werd opgestart bij de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen; adoptie is enkel mogelijk in België en niet langer in Zuid-Afrika, gelet op haar meerderjarigheid;

- het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM;
- het gegeven dat zij geen banden meer heeft met Zuid-Afrika en er ook geen familie of vangnet meer heeft;
- het gegeven dat zij gevaar loopt bij een terugkeer naar Zuid-Afrika, omdat zij samen heeft gewoond met een blanke en de heer G. niet mee kan terugkeren wegens zijn werk en haar dus ook niet zal kunnen beschermen.

Op lezing van de motivering van de eerste bestreden beslissing kan worden aangenomen dat deze verschillende elementen op zich in rekening zijn gebracht bij de beoordeling of buitengewone omstandigheden voorhanden zijn.

3.1.6. De verzoekende partij stelt dat zij ondertussen reeds 8 jaar in België verblijft en haar integratie wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt. Zij betoogt dat zij zich volledig heeft aangepast en dat zij haar leven opnieuw in België heeft opgebouwd. Zij verwijst nog naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om te stellen dat deze bepaling er geen melding van maakt dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Hiermee weerlegt de verzoekende partij de vaststelling van de verwerende partij evenwel niet dat zij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantoonde waarom het voor haar niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat de elementen die betrekking hebben op haar integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. De verzoekende partij gaat met haar kritiek ook voorbij aan de ruime discretionaire bevoegdheid die de verwerende partij in casu heeft. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De vaststelling dringt zich ook op dat de verzoekende partij er in haar aanvraag zelf voor heeft gekozen om haar lang verblijf en de elementen van integratie niet in te roepen als buitengewone omstandigheden. Zij heeft in haar aanvraag deze elementen enkel aangehaald als elementen ten gronde. Haar betoog dat haar lang verblijf en haar integratie ten onrechte niet als buitengewone omstandigheid zijn aanvaard en hieromtrent ten onrechte geen verdere belangenafweging heeft plaatsgevonden, kan dan ook niet overtuigen.

In casu werd vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, zodat ook niet diende te worden onderzocht of de duur van het verblijf en de integratie konden worden aanvaard als een reden om een verblijfsmachtiging toe te staan. Bijgevolg moest ook niet worden uiteengezet waarom dit gegeven bij een beoordeling ten gronde niet werd weerhouden.

Inzake de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak van het Hof van Cassatie benadrukt de Raad nog dat het niet wordt betwist dat integratie kan plaatsvinden tijdens een legaal verblijf en dat iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing inzake zijn asielprocedure en/of een andere procedure daarom aanspraak kan maken op een verblijfsmachtiging. In de eerste bestreden beslissing ligt evenwel, zo wordt herhaald, niet de vraag voor of er voldoende grond is om de verzoekende partij te machtigen tot een verblijf, maar enkel de vraag of zij is verhinderd haar aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen. Er blijkt dus niet dat deze rechtspraak in de huidige stand van het geding dienstig kan worden ingeroepen.

3.1.7. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat de gemachtigde van de staatssecretaris een onvoldoende afweging heeft gemaakt met betrekking tot haar leven. Zij stelt dat de heer G. haar wenst te adopteren en dat het openbaar ministerie reeds een gunstig advies heeft verleend. De verzoekende partij stelt dat zij België niet kan verlaten in afwachting van een beslissing met betrekking tot de adoptie. Verder gaat de verzoekende partij niet akkoord met de motivering dat zij niet aannemelijk maakt dat een tijdelijke opvang in haar herkomstland niet mogelijk is. Zij herhaalt de reeds aangehaalde elementen dat zij wees was toen de heer G. haar in huis nam en dat zij dus nergens een onderkomen zal hebben in Zuid-Afrika. Zij betoogt dat de verwerende partij onmogelijk kan verwijzen naar het feit dat zij in 2010 en van 2001 tot 2006 bij iemand heeft kunnen verblijven, daar dit respectievelijk 8 tot 17 jaar geleden is.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met de adoptieprocedure. Zo kan in de eerste bestreden beslissing worden gelezen: *“Vooreerst stelt betrokkene dat de heer [G.] hem*

wenst te adopteren en legt ter staving hiervan het neergelegde verzoekschrift voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat dit verzoekschrift dateert van 01.09.2015 en dat betrokkene nagelaten heeft zijn dossier aan te vullen met officiële documenten die aantonen dat deze adoptie inmiddels werd geakteerd. Tot op heden kan er dan ook niet gesteld worden dat de heer [G.] de adoptievader is van betrokkene.” De verwerende partij motiveert verder dat een tijdelijke scheiding de verzoekende partij niet verhindert om een aanvraag in te dienen in Zuid-Afrika. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij intussen 26 jaar oud is en dat er dus kan worden verwacht dat zij deze tijdelijke terugkeer alleen kan maken. De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet.

Bij schrijven van 10 september 2018 heeft de verzoekende partij daarenboven een nieuw stuk gevoegd, namelijk een vonnis van 28 juni 2018 van de familierechtbank van Turnhout waarbij de gewone adoptie van de verzoekende partij door de heer G. wordt uitgesproken. Het argument van de verzoekende partij dat zij hangende de adoptieprocedure België niet kan verlaten, is dan ook niet langer actueel. Een voldoende belang is op dit punt niet langer voorhanden.

Verder heeft de gemachtigde van de staatssecretaris ook duidelijk geantwoord op het ingeroepen element dat de verzoekende partij nergens nog terecht kan in haar land van herkomstland en de heer G. haar ten laste neemt. Hij wees erop dat, zo wordt herhaald, de verzoekende partij intussen 26 jaar oud is en dat er dus kan worden verwacht dat zij de tijdelijke terugkeer alleen kan maken. Hij oordeelde vervolgens dat het gegeven dat de verzoekende partij stelt afhankelijk en ten laste te zijn van de heer G. een dergelijke tijdelijke terugkeer nog niet in de weg staat, waar zij een beroep kan doen op de financiële middelen van de heer G. om de terugkeer mogelijk te maken. Inzake de stelling van de verzoekende partij dat zij niets of niemand meer heeft in haar land van herkomst, en de voorgelegde brief van een NGO die bevestigt dat zij geen gekende familie meer heeft in het land van herkomst, werd vastgesteld dat het geen gelegaliseerde akte betreft. Verder werd opgemerkt dat een zekere mevrouw P.I.Q. voor de verzoekende partij heeft gezorgd van 2001 tot 2006 en de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij niet voor korte tijd bij haar kan verblijven, in afwachting van een beslissing inzake haar verblijfsaanvraag. Hij stelde dat uit een mail van de heer G. van 14 juni 2010 blijkt dat de verzoekende partij in het verleden ook reeds onderdak vond bij vrienden, hetgeen volgens hem bevestigt dat een tijdelijke opvang in het land van herkomst mogelijk is.

In antwoord op deze motivering betoogt de verzoekende partij dat het meer dan 8 jaar geleden is dat zij werd opgevangen door anderen in haar land van herkomst en zij bij deze personen niet langer terecht kan. Zij stelt dat het net is omdat zij vanuit haar herkomstland geen ondersteuning krijgt dat de adoptieprocedure zo lang aansleept(e). Zij stelt met niemand in het herkomstland nog contact te hebben.

Door louter te stellen dat het reeds enige tijd geleden is sinds zij bij andere mensen heeft verbleven in Zuid-Afrika, toont de verzoekende partij nog niet aan dat zij nu geen contact meer met deze mensen heeft of dat zij geen tijdelijke opvang bij deze mensen meer kan vinden bij een terugkeer naar Zuid-Afrika. Zij brengt hiervan geen begin van bewijs aan. Zij haalt de voorziene motivering dan ook niet onderuit en toont het kennelijk onredelijk karakter hiervan niet aan. Tevens gaat de verzoekende partij voorbij aan het motief in de bestreden beslissing dat zij inmiddels 26 jaar is en dat zij dan ook in staat moet worden geacht om een tijdelijke terugkeer alleen te maken en zij zich hierbij financieel kan laten ondersteunen door de heer G. De verzoekende partij geeft niet aan dit motief te betwisten, minstens toont zij het incorrect of kennelijk onredelijk karakter ervan niet aan.

De gemachtigde van de staatssecretaris kon er in zijn beslissing in redelijkheid op wijzen dat de verzoekende partij, die is opgegroeid in Zuid-Afrika en pas op meerderjarige leeftijd naar België kwam, gelet op haar huidige leeftijd kan worden geacht een zekere zelfredzaamheid te hebben die haar in staat moet stellen gedurende een beperkte periode alleen verblijf te houden in haar land van herkomst. De verzoekende partij overtuigt, in het licht van het gegeven dat zij gedurende langere tijd in het verleden wel degelijk kon worden opgevangen door andere personen in het herkomstland, ook nog niet dat er niemand meer is in dit land bij wie zij eventueel terecht kan voor een beperkte periode. Het gegeven dat de adoptieprocedure moeizaam zou zijn verlopen omdat zij moeite zou hebben gehad met het verzamelen van de nodige stukken toont verder nog niet aan dat zij (tijdelijk) geen opvangmogelijkheden meer heeft in haar herkomstland. Zij beperkt zich op dit punt bovendien tot zeer algemene en vage stellingen dat zij moeite had om de nodige documenten te verzamelen en dit zou komen omdat zij aldaar niemand meer heeft bij wie zij terecht kan, zonder het een en ander concreet aannemelijk te maken. Een door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegd schrijven van de ngo Tabansi Okiciyapi wijst er ook op dat zij in Zuid-Afrika wel degelijk iemand had die voor haar trachtte de vereiste documenten te verzamelen en de vertraging in het verkrijgen van deze stukken een oorzaak vond in

problemen met de diensten die deze stukken moesten afleveren en/of stakingen in het land. De verzoekende partij geeft trouwens vervolgens zelf aan dat zij en de heer G. uiteindelijk wel degelijk alle vereiste stukken hebben kunnen voorleggen aan de familierechtbank.

3.1.8. In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhaalt, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Hiermee toont zij nog niet aan dat de eerste bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is.

3.1.9. De verzoekende partij betoogt nog dat er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de ingeroepen elementen en dat een fragmentarische behandeling van deze elementen niet kan worden aanvaard. In de eerste bestreden beslissing wordt echter overwogen: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland”*, waarna de als buitengewone omstandigheid ingeroepen elementen worden opgesomd en er vervolgens voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een omstandig en volledig onderzoek van de door de verzoekende partij aangebrachte elementen doorgevoerd. De verzoekende partij licht niet toe – en de Raad ziet ook niet in – in welk opzicht de aangebrachte elementen, die elk afzonderlijk geen buitengewone omstandigheid vormen die het haar verhindert of bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in hun geheel wel een buitengewone omstandigheid zouden vormen. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die op zichzelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

3.1.10. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met alle gegevens die de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van haar bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een voldoende onderzoek voerde. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit haar aanvraag ten onrechte geen rekening werd gehouden. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert ook dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, een toetsing werd doorgevoerd aan artikel 8 van het EVRM. De Raad verwijst voor het inhoudelijk onderzoek van deze verdragsbepaling naar de bespreking van het tweede middel.

Het betoog van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Zij zet ook niet verder uiteen op welke wijze de verwerende partij haar dossier dan fragmentarisch zou hebben behandeld, zodat zij haar betoog op dit punt niet aannemelijk maakt. Het louter op bijzonder algemene wijze betogen dat het geheel van de elementen diende te worden onderzocht, kan evenmin volstaan om een concrete onzorgvuldigheid aan te tonen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.11. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.12. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat de verzoekende partij ook nog geschonden acht in haar uiteenzetting van het middel – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN

DAMME (eds.), *Beginnselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). De verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog dat het in strijd zou zijn met het rechtszekerheidsbeginsel waar elementen die niet zijn opgenomen in artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, zoals integratie en het lang verblijf, niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Een dergelijke redenering miskent de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij in het kader van het beoordelen van de ingeroepen buitengewone omstandigheden en gaat eraan voorbij dat deze door de verzoekende partij aangehaalde bepaling op zich niet tot doel heeft een positieve invulling aan dit begrip te geven. Deze bepaling heeft slechts tot doel overlappingsen met andere procedures te voorkomen en te vermijden dat dezelfde elementen in het kader van verschillende procedures telkens opnieuw moeten worden onderzocht. Bijgevolg kan niet worden ingezien dat de verzoekende partij aan deze bepaling enige verwachting kon ontleenen dat de integratie en het lang verblijf zouden worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, te meer nu – zoals reeds werd aangestipt – niet blijkt dat zij deze elementen specifiek als buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De Raad herhaalt dat de verwerende partij wel degelijk heeft gemotiveerd waarom deze elementen niet als dusdanig worden aanvaard en het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet blijkt. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan in casu niet worden vastgesteld.

3.1.13. Het middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

“Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een procedure tot adoptie heeft opgestart en de heer [G.] de rol van vader op zich heeft genomen en dit via de Familierechtbank te Turnhout ook wil officialiseren.

Er werd een gunstig advies ontvangen van het Openbaar Ministerie waaruit blijkt dat zij zich niet verzet tegen de adoptie door de heer [G.].

Verzoeker heeft een vader in de heer [G.], die verzoeker heeft opgevangen en in huis genomen in Zuid-Afrika en dan via legale weg verzoeker een thuis heeft gegeven in België.

Er wordt absoluut geen afdoende belangenafweging gemaakt.

Verzoeker heeft geen ouders. Bij de heer [G.] voelt hij zich thuis en heeft hij een vader, hetgeen hij nooit voordien heeft gehad.

Verwerende partij] stelt hierover weinig in zijn beslissing. Zij motiveren dat de adoptie nog lopende is, doch de band die verzoeker heeft met de heer [G.] wordt niet naar behoren onderzocht. Intussen heeft de heer [G.] verzoeker reeds meerdere jaren in zijn gezin opgenomen en hem opgevoed als zijn eigen kind.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Zuid-Afrika wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt: [...]

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met de heer [G.] die als een vader wordt beschouwd.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en de heer [G.] gerespecteerd te worden!"

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de eerste bestreden beslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing, was de verzoekende partij nog niet geadopteerd door de heer G. Dit is niet betwist. Wel was het gekend dat er een adoptieprocedure hangende was. Hieromtrent oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing als volgt: *"Hierbij dient te worden opgemerkt dat dit verzoekschrift dateert van 01.09.2015 en dat betrokkene nagelaten heeft zijn dossier aan te vullen met officiële documenten die aantonen dat deze adoptie inmiddels werd geakteerd. Tot op heden kan er dan ook niet gesteld worden dat de heer [G.] de adoptievader is van betrokkene."* Deze passage leert dat deze procedure wel degelijk in rekening is gebracht.

Het feit dat de familierechtbank van Turnhout op 28 juni 2018 de gewone adoptie van de verzoekende partij door de heer G. heeft uitgesproken, kan niet leiden tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, daar dit vonnis dateert van na het nemen van deze beslissing en de verwerende partij hiermee dus geen rekening kon houden.

De gemachtigde van de staatssecretaris vond het in casu wel nodig om nog verder te motiveren omtrent artikel 8 van het EVRM: *"Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."*

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratie wetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli

1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639 en RW, 31.07.2015, nr 150.303 (in het beroep dat betrokkene heeft ingediend tegen de weigering van de vorige aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf)).”

Op basis van de ingeroepen band tussen de verzoekende partij en de heer G., en dit niettegenstaande het gegeven dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen een afstammingsband niet vaststond, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris dus wel degelijk een zeker beschermenswaardig privé- dan wel gezinsleven aanvaardt. Hij oordeelde evenwel dat de enkele verplichting om terug te keren naar het herkomstland om vanuit dit land via de reguliere procedure de verblijfsaanvraag in te dienen, niet disproportioneel is in het licht van dit privé- dan wel gezinsleven. Het behelst immers slechts een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving.

Voorafgaand aan deze vaststelling wees de gemachtigde van de staatssecretaris er in dit verband ook reeds op dat de bewering dat de heer G. werkt en daarom de verzoekende partij niet kan vergezellen naar Zuid-Afrika, niet wordt gestaafd door documenten. De gemachtigde van de staatssecretaris merkte ook op dat de verzoekende partij inmiddels 26 jaar is en in staat moet worden geacht om deze tijdelijke terugkeer alleen te maken. De loutere bewering van de verzoekende partij dat zij gevaar loopt indien men weet dat zij met een blanke heeft samengewoond, werd volgens de gemachtigde van de staatssecretaris verder niet gestaafd met een begin van bewijs, noch bracht de verzoekende partij volgens hem concrete op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan. De gemachtigde van de staatssecretaris aanvaardde bovendien de stelling van de verzoekende partij dat zij volledig afhankelijk en ten laste is van de heer G. verder niet als een buitengewone omstandigheid. Hij stelde dat de verzoekende partij niet aantoonde waarom dit haar dan verhindert om tijdelijk terug te keren en dat zij een beroep kan doen op de financiële middelen van de heer G. om de terugkeer mogelijk te maken. Inzake het door de verzoekende partij voorgelegde attest van de NGO Tabansi-Okiciyapi dat zij geen gekende familie meer heeft in haar land van herkomst, merkte de gemachtigde van de staatssecretaris op dat dit attest niet kan worden aanvaard omdat het niet gaat om een gelegaliseerde akte. Daarenboven merkte hij, inzake dit attest en het door de verzoekende partij aangevoerde dat zij niets of niemand meer heeft in Zuid-Afrika om op terug te vallen, op dat uit het administratief dossier blijkt dat een zekere mevrouw P.I.Q. van 2001 tot 2006 voor de verzoekende partij heeft gezorgd en dat de verzoekende partij ook al bij vrienden heeft gelogeerd, toen de heer G. de verzoekende partij heeft moeten achterlaten. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat in het licht van deze gegevens de verzoekende partij niet aantoonde dat een tijdelijke opvang in Zuid-Afrika niet mogelijk is.

Er dient aldus te worden aangenomen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de ingeroepen hechte band tussen de verzoekende partij en de heer G. en een belangenafweging heeft doorgevoerd in het licht van deze relatie. Hij oordeelde dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij herhaalt dat zij wees is en de heer G. haar jaren geleden in zijn gezin heeft genomen en hem ten laste neemt. Zij stelt dat deze band onvoldoende is onderzocht. Deze ingeroepen elementen zijn evenwel door de gemachtigde van de staatssecretaris in rekening gebracht bij het nemen van zijn beslissing en deze heeft op gemotiveerde wijze geduid waarom aldus nog geen buitengewone omstandigheden blijken en geen miskennis van artikel 8 van het EVRM voorligt. Door het louter herhalen van deze elementen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat enig concreet element of aspect ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken en toont zij evenmin het kennelijk onredelijk of disproportioneel karakter van de beoordeling aan.

De Raad benadrukt nog dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM enkel van toepassing is wanneer het gaat om een situatie van weigering van voortgezet verblijf. In casu gaat het echter om een situatie van eerste toelating. In een dergelijk geval dient er geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In het licht van hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het ingeroepen privé- dan wel familieleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het gevoerde onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaatsgevonden.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat de eerste bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van de verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het familie- of privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook in dit kader dat een onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Verzoeker is ondertussen al meer dan 8 jaar in België.

Er wordt niet onderzocht of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar Zuid-Afrika.

Hij heeft niets en niemand meer in zijn land van herkomst. Hij heeft zijn moeder reeds op zeer jonge leeftijd verloren en heeft zijn vader nooit gekend.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Zuid-Afrika.

Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht...

Verwerende partij heeft ook een bevel afgeleverd waardoor het land van herkomst wel degelijk dient onderzocht te worden.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Als hij dient terug te keren naar Zuid-Afrika ondervindt hij problemen in de Zuid- Afrikaanse maatschappij. Hij wordt geadopteerd door een blanke man en woont al 8 jaar in België.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker heeft immers in België een onderkomen. Indien verzoeker dient terug te keren, zal verzoeker in de armoede terecht komen gezien hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kan zorgen.

Verzoeker is al een 8-tal jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke of vernederende behandeling indien hij dient terug te keren, zeker aangezien hij nergens terecht kan in zijn land van herkomst.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden.

Hij kan bij terugkeer op niemand terugvallen die hem kan opvangen of waar hij terecht kan voor steun en hulp.

Verzoeker is ook al een 8-tal jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.”

3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling. (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c))

In casu dient te worden aangenomen dat de verzoekende partij in haar aanvraag alle volgens haar nuttige gegevens en stukken ter staving van de voorgehouden miskennis van artikel 3 van het EVRM heeft kunnen aanbrengen. De Raad benadrukt in dit verband ook dat, wat de buitengewone omstandigheden in de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft, de bewijslast in de eerste plaats berust bij de verzoekende partij zelf. Zij dient concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen en kan niet volstaan met louter algemene beweringen of een loutere verwijzing naar de algemene (mensenrechten)situatie in het herkomstland zonder in dit verband een band met haar persoon aannemelijk te maken.

De verwerende partij wijst er in de eerste bestreden beslissing op dat de verzoekende partij haar betoog inzake artikel 3 van het EVRM beperkt tot beweringen waarvan geen begin van bewijs werd voorgelegd. Zij stelt tevens dat de algemene bewering niet werd toegepast op de eigen situatie. De verwerende partij wijst er ook op dat waar zij stelt dat zij gevaar zou lopen indien men weet dat zij met een blanke heeft samen gewoond, de verzoekende partij haar beweringen niet staft met een begin van bewijs en dat zij zich beperkt tot blote beweringen en speculaties. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengt.

Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dus dat de verwerende partij is nagegaan of de verzoekende partij elementen aanbracht die kunnen wijzen op een miskennis van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst, doch zij van mening was dat dit niet het geval was. Zo stelde zij in de eerste bestreden beslissing vast dat de verzoekende partij zich wezenlijk beperkt tot een loutere bewering dat zij dreigt onmenselijk of vernederend te worden behandeld, zonder op dit punt een

begin van (persoonlijk) bewijs aan te brengen. De verzoekende partij houdt dan ook ten onrechte voor als zou geen onderzoek zijn verricht in het licht van artikel 3 van het EVRM en de door haar in dit verband in haar aanvraag ingeroepen elementen. De verwerende partij is nagegaan in welke mate de verzoekende partij een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM aantoonde, en heeft geoordeeld dat zij in dit verband geen begin van (persoonlijk) bewijs aanbracht dat erop wijst dat zij in Zuid-Afrika een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen. De verzoekende partij weerlegt deze motivering niet. Zij maakt niet aannemelijk dat enig ingeroepen element ten onrechte niet in rekening is gebracht bij de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partij herhaalt dat zij niets of niemand heeft in haar herkomstland waarop zij kan terugvallen. Het bestuur heeft evenwel met deze ingeroepen omstandigheid rekening gehouden en op gemotiveerde wijze geïd waarom dit betoog niet wordt aangenomen. Er werd geoordeeld dat niet blijkt dat er geen tijdelijke opvang meer mogelijk is in het herkomstland. Daarenboven werd ook geoordeeld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de heer G. dan niet samen met haar tijdelijk kan terugkeren naar Zuid-Afrika en zij bovendien gelet op haar leeftijd, met name 26 jaar, in staat moet worden geacht een tijdelijke terugkeer alleen te maken, eventueel met financiële steun van de heer G. vanuit België. Nu de verzoekende partij deze motieven niet weerlegt, blijkt niet dat zij een reëel en ernstig risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

De verzoekende partij stelt nog dat geen voldoende onderzoek is gevoerd naar de situatie in haar land van herkomst en een vrees voor vervolging in dit land, waarbij zij herhaalt dat zij in de problemen zal komen doordat zij heeft samengewoond met een blanke en verder wijst op haar verblijf van acht jaar in België. Zij stelt in armoede terecht te zullen komen doordat zij niemand meer kent in haar herkomstland. De Raad merkt allereerst op dat de verzoekende partij noch in haar aanvraag noch in haar verzoekschrift wees op concrete feiten van vervolging die zij dan zou moeten vrezen in haar land van herkomst. Er blijkt dus niet dat op dit punt sprake is van een onzorgvuldig onderzoek. Verder wordt gewezen op de vaststellingen in de eerste bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet in haar verblijfsaanvraag een begin van (persoonlijk) bewijs naar voor te brengen dat haar samenwonen met een blanke haar in de problemen zou kunnen brengen, dat zij gelet op haar leeftijd een voldoende zelfstandigheid heeft om voor een bepaalde tijd alleen terug te keren naar haar land van herkomst, dat niet blijkt dat zij aldaar niemand meer heeft op wie zij een beroep kan doen en de heer G. haar kan vergezellen dan wel vanuit België haar nog steeds financieel kan steunen. Zij weerlegt deze vaststellingen niet en maakt niet aannemelijk dat het gevoerde onderzoek niet kon volstaan.

De verzoekende partij weerlegt met haar uiteenzetting geenszins de vaststelling dat zij niet aannemelijk maakt dat een terugkeer naar Zuid-Afrika om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen in haren hoofde een reëel risico inhoudt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Een schending van deze verdragsbepaling juncto het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 6 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel.

Zij stelt als volgt:

“Verzoeker heeft een procedure ingediend bij de Familierechtbank te Turnhout. Dit verzoek tot adoptie is nog hangende voor de rechtbank.

Hij wenst deze procedure af te wachten. Indien de adoptie door de heer [G.] wordt goedgekeurd door de rechtbank, zal hij geadopteerd worden door de heer [G.] waardoor de vaderrol die hij nu op zich neemt ook geofficialiseerd wordt.

Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Hij heeft het recht om het resultaat van deze beslissing af te wachten en deze te kennen.

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling

van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare or de of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van proces-partijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden. '

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en men zich duidelijk vergist in dit dossier en een en ander over het hoofd heeft gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al geruime tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt."

3.4.2. Er wordt allereerst opgemerkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging, wat de ingeroepen buitengewone omstandigheden betreft, op zich niet heeft ingeroepen dat artikel 6 van het EVRM zou worden geschonden indien zij hangende de adoptieprocedure in België dient terug te keren naar haar herkomstland. Er blijkt dus niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris specifiek met deze verdragsbepaling rekening diende te houden.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met de lopende adoptieprocedure. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat haar persoonlijke aanwezigheid op het Belgische grondgebied is vereist in het kader van deze procedure en zij zich in deze procedure niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door haar advocaat, derwijze dat haar rechten van verdediging in deze procedure gevrijwaard blijven.

Er blijkt in ieder geval ook niet dat de verzoekende partij nog beschikt over het vereiste belang bij dit onderdeel van het middel, nu blijkt dat haar adoptieprocedure intussen is afgerond. Bij vonnis van 28 juni 2018 heeft de familierechtbank van Turnhout de adoptie uitgesproken. Zij was in de mogelijkheid om in deze procedure in persoon voor de rechter te verschijnen. De verzoekende partij kan aldus ook niet langer dienstig voorhouden dat zij zich niet (tijdelijk) naar Zuid-Afrika kan begeven omwille van haar lopende adoptieprocedure.

Een schending van artikel 6 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.4.3. Waar de verzoekende partij nogmaals betoogt dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond in haar aanvraag om verblijfsmachtiging en dat er geen rekening is gehouden met het geheel van de omstandigheden, en dat er bijgevolg een schending is van de motiveringsplicht, van het

zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel, brengt zij geen nieuwe argumenten naar voor in vergelijking met haar eerste middel en kan de Raad volstaan met integraal te verwijzen naar de bespreking van dit eerste middel.

3.4.4. De verzoekende partij roept ten slotte nog de schending in van het gelijkheidsbeginsel. Zij licht evenwel op geen enkele wijze toe waarom zij van oordeel is dat dit beginsel is geschonden. Dit onderdeel van het middel is dan ook, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.4.5. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft

4.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In het middel zelf spreekt zij ook van een schending van de hoorplicht.

Zij licht het middel toe als volgt:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd en hem een bevel werd afgeleverd.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 en art. 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Zuid-Afrika.

[...] Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de -plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven van verzoeker.

De heer [G.] heeft een verzoek tot adoptie ingediend. Deze is lopende voor de Familierechtbank te Turnhout. Verzoeker heeft geen ouders/kennissen, vrienden waar hij terecht kan. Dit is de reden waarom het enige tijd in beslag genomen heeft om de nodige documenten te verkrijgen.

Er werd door het Openbaar Ministerie een gunstig advies verleend.

Verzoeker kan het land dan ook niet verlaten in afwachting van de behandeling en beslissing m.b.t. de adoptie. Hij kan nergens terecht. Hij heeft geen ouders meer en hij is al jaren niet meer in Zuid-Afrika geweest.

Hij werd niet gespaard van leed en heeft jaren geleden dan toch het geluk gehad de heer [G.] te leren kennen en door hem als zoon te zijn opgevangen en samen een vader-zoon relatie te hebben opgebouwd. Eindelijk heeft hij de broodnodige veiligheid en geborgenheid gevonden, een echte thuis.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. "

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Schending van het materiële motiveringsbeginsel, alsook de wet op de formele motivering van 29.07.1991

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

De procedure tot adoptie van verzoeker neemt al geruime tijd in beslag. Gezien verzoeker geen ouders meer heeft in Zuid-Afrika maakte dit het zeer lastig om de nodige documenten te bekomen uit Zuid-Afrika, net omdat verzoeker in het land van herkomst nergens terecht kan en door niemand wordt geholpen/opgevangen...

De heer [G.] heeft al het nodige gedaan, kon deze uiteindelijk bekomen welke en heeft ze voorgelegd aan de Familierechtbank te Turnhout.

Deze zaak werd intussen in beraad genomen, doch tot op heden is er nog geen vonnis.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen.

Verwerende partij dient wel degelijk art. 8 van het EVRM te onderzoeken. Ook bij het afleveren van het bevel dient de situatie van verzoeker volledig en individueel onderzocht te worden, alsook gemotiveerd te worden wat in casu niet het geval is.

De beslissing van verzoeker dient afdoende gemotiveerd te worden, alsook individueel, doch verwerende partij doet dit niet.

Bovendien is er eens schending van de hoorplicht

Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoeker nooit gehoord is geweest, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoeker opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als 'de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde tijd wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.'

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en in strijd met internationale regelgeving!

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker op meer dan een geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing tot onontvankelijkheid.

De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoeker vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans diende te hebben om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!"

4.1.2. Artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De tweede bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in deze beslissing verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert tevens dat het visum van de verzoekende partij is verstreken sinds 12 december 2010.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De verzoekende partij houdt onterecht voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de tweede bestreden beslissing nog diende te motiveren omtrent de door haar in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingeroepen buitengewone omstandigheden, terwijl deze reeds werden beantwoord in de eerste bestreden beslissing die op dezelfde datum en door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris werd genomen.

In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat een motivering ontbreekt in het licht van artikel 8 van het EVRM, wordt allereerst opgemerkt dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat het bestuur in een bestuurlijke beslissing steeds moet uiteenzetten waarom het van oordeel is dat hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, niet verhinderen om een bepaalde beslissing te nemen. Deze verdragsbepaling voorziet zelf niet in een bijkomende formele motiveringsplicht (RvS 28 november 2017, nr. 239.974; RvS 20 juni 2017, nr. 238.570). Ook uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan op zich geen aanvullende motiveringsplicht worden afgeleid (RvS 8 januari 2016, nr. 11.716 (c)). In de eerste bestreden beslissing, die samen met de tweede bestreden beslissing ter kennis is gebracht, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris bovendien reeds gemotiveerd waarom volgens hem artikel 8 van het EVRM er niet aan in de weg staat dat de verzoekende partij het Schengengrondgebied verlaat en terugkeert naar haar land van herkomst voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure. Deze motivering heeft de verzoekende partij op voldoende wijze in kennis gesteld van de redenen waarom een schending van dit verdragsartikel niet wordt aanvaard, derwijze dat zij op nuttige wijze in rechte hiertegen kan opkomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.1.3. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de tweede bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De verzoekende partij beroept zich tevens op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

De tweede bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

De verzoekende partij betwist niet dat zij niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België of om er zich te vestigen en evenmin dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, meer bepaald een geldig visum. Zij weerlegt dan ook niet dat er grond is om haar bevel te geven om het grondgebied te verlaten op grond

van de voormelde wetsbepaling. Hierbij benadrukt de Raad ook dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet het bestuur in beginsel oplegt om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven in deze specifieke situatie ("moet"). Dit geldt wel "[o]nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". De loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

In casu blijkt dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris zijn genomen. Zij werden ook samen ter kennis gebracht van de verzoekende partij. Waar de verzoekende partij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een onvoldoende afweging heeft gemaakt met betrekking tot haar leven en zij opnieuw verwijst naar de adoptieprocedure, de band met de heer G. en het gebrek van een band met Zuid-Afrika, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoonbaar op welke wijze met deze elementen nog specifiek rekening had moeten worden gehouden in het kader van de bestreden verwijderingsbeslissing, gelet op het feit dat deze elementen reeds uitgebreid werden onderzocht in de eerste bestreden beslissing. In deze beslissing werd reeds uiteengezet waarom deze elementen de verzoekende partij niet verhinderen om het Schengengebied te verlaten en terug te keren naar haar land van herkomst, om aldaar via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag in te dienen. De verzoekende partij beperkt zich op dit punt ook tot een loutere herneming van haar kritiek zoals zij deze reeds naar voor bracht tegen de eerste bestreden beslissing. Het kan daarom op dit punt volstaan te verwijzen naar de bespreking van de middelen zoals gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Hetzelfde geldt wat betreft de kritiek van de verzoekende partij in verband met de volgens haar fragmentarische beoordeling van het dossier.

De kritiek van de verzoekende partij dat haar langdurig verblijf en integratie ten onrechte niet zijn aanvaard als buitengewone omstandigheden is verder een kritiek op de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij concretiseert haar kritiek niet wat de tweede bestreden beslissing betreft. Deze kritiek werd reeds besproken.

De verzoekende partij kan verder niet worden gevolgd in haar betoog dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met artikel 8 van het EVRM en zodoende het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend. De gemachtigde van de staatssecretaris ging immers pas over tot het nemen van deze beslissing, nadat hij in de eerste bestreden beslissing had vastgesteld dat deze verdragsbepaling zich niet verzet tegen een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure. Er vond dus wel degelijk een toetsing aan dit verdragsartikel plaats voorafgaand aan de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In zoverre de verzoekende partij melding maakt van een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM indien zij dient terug te keren naar haar herkomstland, maakt dit het voorwerp uit van haar tweede en derde middel. Er wordt verwezen naar de bespreking van deze middelen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.1.4. Waar zij daarnaast de schending van de hoorplicht aanvoert, dient allereerst te worden opgemerkt dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds de volgens haar nuttige elementen en stukken heeft kunnen voorleggen die volgens haar een beletsel vormen voor een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van deze aanvraag. Zij toont in deze situatie niet aan dat zij opnieuw diende te worden gehoord, waar zij haar standpunt ter zake reeds naar voor heeft kunnen brengen. De verzoekende partij geeft bovendien niet aan dat zij, indien nog bijkomend gehoord, dan nog bijkomende gegevens naar voor had kunnen brengen die van belang konden zijn in de beoordeling en die de appreciatie van de feiten konden beïnvloeden. In deze omstandigheden kan een schending van het hoorrecht niet worden aanvaard. Een voldoende belang bij dit ingeroepen middel blijkt niet.

4.1.5. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een procedure tot adoptie heeft opgestart en de heer [G.] de rol van vader op zich heeft genomen en dit via de Familierechtbank te Turnhout ook wil officialiseren.

Verzoeker heeft een vader in de heer [G.], die verzoeker heeft opgevangen en in huis genomen in Zuid-Afrika en dan via legale weg verzoeker een thuis heeft gegeven in België.

Er wordt absoluut geen afdoende belangenafweging gemaakt.

Verzoeker heeft geen ouders. Bij de heer [G.] voelt hij zich thuis en heeft hij een vader, hetgeen hij nooit voordien heeft gehad.

Verwerende partij stelt hierover weinig in zijn beslissing. Zij motiveren dat de adoptie nog lopende is, doch de band die verzoeker heeft met de heer [G.] wordt niet naar behoren onderzocht. Intussen heeft de heer [G.] verzoeker reeds meerdere jaren in zijn gezin opgenomen en hem opgevoed als zijn eigen kind.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Zuid-Afrika wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt: [...]

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met de heer [G.] die als een vader wordt beschouwd.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en de heer [G.] gerespecteerd te worden!”

4.2.2. De uiteenzetting van de verzoekende partij is identiek aan de uiteenzetting zoals zij deze reeds naar voor bracht in haar tweede middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Er kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking van dit middel, waarbij reeds werd vastgesteld dat een miskenning van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond indien de verzoekende partij het Schengengrondgebied dient te verlaten om terug te keren naar haar land van herkomst, om vanuit dit land een verblijfsaanvraag in te dienen. De tweede bestreden beslissing houdt enkel een verplichting in om eenmalig het Schengengrondgebied te verlaten. Zij verhindert op geen enkele wijze dat de verzoekende partij opnieuw het grondgebied betreedt om hier te verblijven, van zodra zij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Het middel is ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Zij verwoordt het middel als volgt:

“Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Verzoeker is ondertussen al meer dan 8 jaar in België.

Er wordt niet onderzocht of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar Zuid-Afrika.

Hij heeft niets en niemand meer in zijn land van herkomst. Hij heeft zijn moeder reeds op zeer jonge leeftijd verloren en heeft zijn vader nooit gekend.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en mensonterende behandelingen of straffen".

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 48) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Zuid-Afrika.

Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht...

Verwerende partij heeft ook een bevel afgeleverd waardoor het land van herkomst wel degelijk dient onderzocht te worden.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonterende behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Als hij dient terug te keren naar Zuid-Afrika ondervindt hij problemen in de Zuid-Afrikaanse maatschappij. Hij wordt geadopteerd door een blanke man en woont al 8 jaar in België.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoeker heeft immers in België een onderkomen. Indien verzoeker dient terug te keren, zal verzoeker in de armoede terecht komen gezien hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kan zorgen.

Verzoeker is al een 8-tal jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke of vernederende behandeling indien hij dient terug te keren, zeker aangezien hij nergens terecht kan in zijn land van herkomst.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden.

Hij kan bij terugkeer op niemand terugvallen die hem kan opvangen of waar hij terecht kan voor steun en hulp.

Verzoeker is ook al een 8-tal jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest."

4.3.2. Ook hier dringt de vaststelling zich op dat de uiteenzetting van de verzoekende partij identiek is aan de uiteenzetting zoals zij deze reeds aanbracht in haar derde middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Er kan dus ook hier worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking van dit middel, waarbij reeds werd vastgesteld dat een miskenning van artikel 3 van het EVRM, al dan niet in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, niet wordt aangetoond indien de verzoekende partij het Schengengrondgebied dient te verlaten om terug te keren naar haar land van herkomst, om vanuit dit land een verblijfsaanvraag in te dienen. Het middel is ongegrond.

4.4.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6 van het EVRM.

Zij verstrekt de volgende toelichting:

"Verzoeker heeft een procedure ingediend bij de Familierechtbank te Turnhout. Dit verzoek tot adoptie is nog hangende voor de rechtbank.

Hij wenst deze procedure af te wachten. Indien de adoptie door de heer [G.] wordt goedgekeurd door de rechtbank, zal hij geadopteerd worden door de heer [G.] waardoor de vaderrol die hij nu op zich neemt ook geofficialiseerd wordt.

Er werd een positief advies verleend door het Openbaar Ministerie.

Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

*Hij heeft het recht om het resultaat van deze beslissing af te wachten en deze te kennen.
Art 6 EVRM stelt: [...]”.*

4.4.2. Ook bij dit laatste middel kan worden verwezen naar de eerdere bespreking omtrent artikel 6 van het EVRM wat de eerste bestreden beslissing betreft, om te besluiten dat een schending van deze verdragsbepaling niet aannemelijk wordt gemaakt. Het betoog is identiek. Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS